

Lezbiyenliğin Kökenleri Hakkında

Linda Ames Nicolosi tarafından yazılmıştır

Bu makale ilk olarak Eşcinsellik Ulusal Araştırma ve Tedavi Derneği (NARTH) Bülteninde yayınlandı. New York Psikanalitik Eğitim Merkezinde denetleyici ve eğitim analisti Ph.D. Elaine Siegel, A.D.T.R ile yapılan röportaj üzerine kuruludur.

Dr. Siegel Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa'da yoğun olarak ders verdi. *Kadın Eşcinsellik, Seçim Olmadan Seçim* (1988) dahil olmak üzere üç kitap yazdı. Onunla bu yazı için röportaj yaptığımız 2013 yılında vefat etti.

Son zamanlarda eşcinsel savunuculuğu bakış açısıyla lezbiyenlik hakkında çok şey yazıldı. Bu nedenle, Dr. Siegel'in farklı bir perspektiften yaklaşan psikodinamik görüşleri, özel ve sıra dışı bir ilgi alanına girmiştir.

Siegel'in belirttiği gibi farklı lezbiyenlik türleri vardır, ancak tarif ettiği erken gelişimsel travma modeli yaygın bir yol gibi görünmektedir.

Kadın Eşcinsellik kitabında, Dr. Siegel, lezbiyen danışanlarının ailelerini tarif ediyor. Bu danışanların birçoğu, narsist anneler tarafından yetiştirilmişler. Bu annelerin etkisi kızlarının kırılmağını zorlamaya çalıştığını açıkça ortaya çıkarmıştır. Kızlarının kendilerine yabancı olan bir kimliğe dönüşüyordu. Bu rahatsız edici ilişkinin bir sonucu olarak, kadınlık ile özdeşleşemeyen kız çocukları ciddi bir beden imgesi bozukluğu geliştirmişlerdir.

"Anneler çocuklarını bazen umutsuzca ihtiyaç duydukları gibi kullanıyorlardı, bazen umutsuzca kendi uzantıları olarak onları reddediyordu... Bu küçük kızlar babalarına doğru gitmeye çalıştıklarında, daha iyi sonuç alamadılar. İşleriyle meşgul erkekler, ara sıra kız çocuklarıyla vakit geçirmişlerdi, bazen abartılı ilgi göstermişlerdi, ondan sonra da etraflarında olduklarını unutmuş gibi göründüler... Bu babalar, kızlarına tepki gösterip zaman ayırdıklarında, kendi eril imajında var olma ve ilerleme cevabını yansıtmışlardı." (Arabasının arkasına kızının kızağını bağlayarak kızını gezmeye götürerek onu "korkusuz" yapmaya çalışan bir babadan bahsetti.)

Dr. Siegel, "Bu açıklamaları yapmamın sebebi danışanlarımın gerçek ortam yerine boş cephelerin yerini aldığı ortamlarda büyüdüğünü ve ortaya çıkan kimliklerini kendilerine yabancı, katılmış idealize edilmiş davranış biçimlerine zorlamaya çalıştıklarını" vurguladı. Dış görünüş olarak iyi ayarlanmış kişiliklere rağmen, ego gelişiminde ciddi duraklamaya neden olduğunu vurguladı.

“Her iki ebeveyni de tanımlayamayan, kelimenin tam anlamıyla kadın olduklarını bilmeyen kadınlar”.

Anneler olgunlaşmamış, duygusal olarak kırılğan ve kızlarının ihtiyaçlarından uzak olarak tanımlanmaktadır. Kızlarına bütünüyle ve ayrı kişiler olarak bakmadılar, annenin ihtiyaçlarını yerine getirmesi beklenen kendi uzantıları olarak kendi başlarına davrandılar. Yetişkinlikte kızları, kadınlıkla özdeşleşemeyen kızları, kendilerine benzer bir cinsel partner arayarak kusurlu vücut görüntülerini onarmaya çalıştılar.

Cinsel organlarını beden imajlarına entegre edemediklerinden, bu kadınlar tipik olarak bilinçsiz bir cinsiyet farklılıkları inkarını geliştirdiler.

[Not: Bu, transgenderizmin yaklaşık 2019 yıllarındaki mevcut kültürel çılgınlığı ve eşcinsel hareketin, cinsel kimliğin biyolojik cinsiyetin gerçekliğinden ayrılabilceği ve ayrılması gerektiği konusundaki ısrarını açıklayabilir.]

"Eşcinselliğe yönelik küçük kızın hiçbir zaman kendini onarma ve keşfetme şansı olmaz. O annesinin özsevgisini geliştirmek için ortaya koyduğu bir üründür. » (M.R. Khan'ın söylemelerini farklı bir dille *Perversion in Alienation* [*Yabancılaşmada Sapkınlık*] (yazısında açıklıyor Dr. Siegel (1979).

Röportaj

S. Siegel, Ulusal Araştırma ve Eşcinsellik Terapisi Derneği'ne (NARTH) nasıl katıldınız?

A. Yıllar önce, psikanalist Charles Socarides'in denetiminden geçtim. Bir dizi şartla, tedavi altında büyük bir eşcinsel kadın grubu vardı, ama o zamanlar lezbiyen dinamiklerini bilmiyordum ve nasıl devam edeceğinden emin değildim.

S. Bu denetim size yardımcı oldu mu?

A. Kesinlikle. Kadınların erkeklerden farklı nedenlerle eşcinsel olduklarının farkındaydım, ama literatürde kendimi eşcinsellerin tedavisi için pek hazırlamamıştım. Socarides ve ben çalıştıkça, lezbiyenliğin gelişimsel bir gecikmeden kaynaklandığını anladım. Başka bir deyişle, kadın eşcinsellerin - en azından tedavi ettiğimin (farklı türler olduğundan eminim) belirli bir çarpık beden imajı olduğunu keşfettim. Vajinal alanda uygun duygulara sahip oldukları görülmedi; Bu onlar için erotik bir bölge değildi. Tabii ki, bu gerçeği ateşli bir şekilde tartışacaklar ve neden ön sevişme ve cinsel oyundan zevk aldıklarının nedenlerini alıntılacaklar. Ama daha ziyade, o bölgenin

tamamının derin bir anestezi içinde olduğunu farkettim.

İşin ilginç yanı, kadın eşcinsellik hakkında önyargılı bir fikrimin olmamasıydı. Ben "modern bir kadın"dım; Eşcinselliğin, bu bayanlarla çalışmaya başlayana kadar "dünyada olmanın bir başka yolu" olduğuna inanmışım. Bunu bana kesinlikle farklı bir şekilde öğrettiler.

S. Lezbiyenlik tedavisine nasıl başladığınızı söyleyebilir misiniz?

A. Bu kadınlarla çalışmaya başladım çünkü feminist bir bilinç arttırıcı gruba mensuptum ve bu kadınlardan biri bir Kadın Tedavi Merkezi açtı. Bana terapistlerden biri olup olmayacağımı sordu. Ve elbette kabul ettim; ve çok yakında, gerçekten acı çeken kadınlarla dolu çalışmalara başladım. Yaşamlarından memnun değillerdi ve uzun vadeli ilişki kurmak istedikleri için ancak bunu başaramadıkları için özel olarak tedaviye başlamışlardı.

S. Bir erkekle mi?

C. Hayır. Sadece uzun süreli bir ilişki arayışındaydılar. Analitik tarafsızlığımı danışanlarımın cinselliğine karşı korumak için çok çalıştım.

Kişi eşcinsellik hakkında düşündüğü zaman, bir kadının ilk aşk nesnesinin en sık onun annesi olduğunu anlamalıdır. Benim analiz grubumda, nesnelere yönelik arzu en çok aktarım sırasında görünür olan şefkatli, empatik bir anne içindi. Bu dilekler ilk başta bilinçsizdir, ancak tedavi ilerledikçe, başkalarına karşı olan dilekler aktarım sırasında bilinçli hale gelir. Bu dilekler çok erken bir gelişim evresine aitti.

Erken "hadım kaygısı" [yani, intikamcı annenin gücünden korkma], kadın bedeninin görüntüsünü bozar, bu da kendisinin ve başkalarının yok edilmesinin bilinçdışı korkusundan dolayı panik hallerine neden olur. Temelde duyusal istek ve ihtiyaçlar daha sonra cinselleşerek bazen kadın eşcinselliğine neden olur.

Eşcinsellik hakkındaki kendi düşüncelerimin büyümelerine engel olmamasına dikkat etmeliydim. Bu erken ihtiyaçlara karşı empatik kalmasaydım, danışanlarım daha fazla analitik soruşturmaya tahammül edemezlerdi.

Ve eğer özünde eşcinsel olan bu erken aşama geçilmezse, o zaman heteroseksüelliğe yol açacak babaya olan aşk zorlaşır.

S. Peki, size gerçekten ne tür bir uzun süreli ilişkiyle ilgilendikleri konusunda herhangi bir ipucu vermediler mi?

A. Vermediler.

S. Eşcinsel olup olmadıklarını belirtmediler mi?

A. Doğrudur; ama cinsel yönelimleri konusunda endişeli görünüyorlardı.

Daha sonra davranışlarını analiz ettikten sonra bıraktılar. Bu, kendilerini inşa etmenin hizmetinde bir gerileme olmuştu, çünkü benimle terapide olduklarında, onlarla çalışabilir ve bu seçeneklerden bahsedebilirdim... kendilerini nasıl ve neden olağandışı bir şekilde teşvik etmeleri gerekti. Kaç tanesinin vajinası için çirkin isimleri olduğunu olağanüstü buldum. Vajinalarını "kokuşmuş delikler" olarak tanımlıyorlardı ve vücutlarının bu kısmından memnun değillerdi - penislerinden genellikle çok memnun olan erkeklerin aksine.

S. Bu olumsuz beden imajı nasıl ortaya çıktı?

A. Her zaman özünde hatalı bir anne-kız ilişkisi vardı. Çoğunlukla anneler çok narsistlerdi ve kendilerine kızları için rol model olmalarına izin vermediler.

S. Ve böylece, kızlar bir kadın kimliğini üstlenemedi mi?

A. Bu doğru. Çünkü annelerin ya baştan çıkarıcı ya da müdahaleci olduğunu ya da onlara hiç dikkat etmediklerini düşünüyorlardı. Her zaman bir çeşit rahatsız edici ilişki oldu. Çoğu zaman, anneler - en azından kızlarının bakış açısına göre - korkunç bir şekilde narsistik görünüyorlardı.

Buradaki trajedi, bu çocuklar babalarına yöneldiklerinde, babaların onları kendi egolarını tatmin etmek için kullanmalarıydı. Kızları bu yönde hareket etmediklerinde, babalar hayal kırıklığına uğrayacak ve kızları tıpkı annelerinde olduğu gibi duygusal olarak yalnız bırakacaklardı. Yani, bunlar gerçekten trajik bir yaşam öyküsü idi.

Bu danışanların ihtiyacı, (diğer şeylerin yanı sıra) benden vücut teması taleplerinde de açıktı. Reddettiğimde çok kırıldılar. Onları tatmin etmek için orada olmadığımı, onların sağlıklı kararlar alabilmeleri için yaşamlarına bakmalarına yardımcı olmak için onlara açıklamam gerekiyordu.

Yine de kendimi mümkün olduğunca onlara adadım ve sabah saat 4te telefon görüşmelerine katlandım. Onlardan her türlü davranışa maruz kaldım, ama yavaşça ilerledik. Şimdi, ilginç olan şey, bazı kadınların terapiyle heteroseksüel olmadıkları halde, yine de büyük kazançlar elde

etmeleri. Artık bu tuhaf teknikleri, meme kelepçelerini kullanmak gibi, benzeri şeyleri kullanmak zorunda değillerdi. Daha mutlu ve daha doyurucu insanlar oldular - heteroseksüel hale gelebilecekleri fikrini paniklemelerine rağmen.

S. Gerçekten, bu tehdit edici bir düşünce mi?

A. Ah, evet. Ve tüm kadınlar için çok zor olan diğer şey - "lezbiyen kız kardeşleri" ile çok büyük sıkıntıları vardı. Onlara ihanet ettikleri, kötülük yaptıkları, kadınları bıraktıkları ve neden bu tür saçmalıkları, "eşcinselleri öldüren" bu korkunç saçmalamaya gittiğini söyleyen kadınların sözlü saldırılarına maruz kaldılar.

S. Eşcinselleri öldürmek mi? Kullanılan ifade bu muydu?

A. Evet. New York Psikanalitik Eğitim Enstitüsünde bir konuşma yaparken, "Elaine Siegel eşcinselleri öldürüyor" yazan pankartlar olan bir grup eşcinsel kadın vardı. Ve onlarla diyalog kurmaya çalıştım, ama imkansızdı. Onların taktiği davayı bozmaktı ve başardılar.

S. Birlikte çalıştığımız tüm eşcinsel kadınlardan, heteroseksüel bir kimlikleri edinmelerine yardım etmede ne kadar başarılıydınız?

A. Yarısından fazlası. En az % 70'i en azından heteroseksüelliği denemeye karar verdi. Şimdi, eğer analitik bir açıdan bakarsanız, bazıları heteroseksüel yaşamlar yaşamaya başladı, ancak yine de eşcinsel fantezileri oldu. Bu yüzden bana göre, analizler ve terapiler bitmedi, ancak kadınlar bitmiş olduğunu düşündüler.

S. Terapiye devam ettiler mi?

A. İlginçtir ama hayır - hepsi değil. Yaptıkları, bana mektuplar yazmaya ve beni bayram için ziyaret etmeye devam ettiler. Neredeyse titrek kimliklerini güçlendirmek için "Büyükanne" ye ihtiyaçları vardı.

S. Dolayısıyla, aktarım belirli bir dereceye kadar pozitif kaldı.

A. Elbette, ancak erken travmalarına kilitli kaldıklarında daha fazla analitik çalışmaya ihtiyaç duyuyorlardı.

S. Bu müthiş bir başarı oranı.

A. Ah, evet. Fakat başarıyı, kendimin düşünmesine asla izin vermediğim gerçeğine bağlıyorum: heteroseksüel olmak zorundasınız. Aktarımdan eşcinsel davranmaya doğru bir uçuş olduğunda, onları asla, asla, asla mahkum etmem, ama bunu aktarımsal bakış açısıyla anlamaya çalışmam. Ve

bana güvenmeye başladılar. Hepsi "Beni anlayamıyorsun çünkü heteroseksüelsin. Evli ya da hayatında bir erkeğe sahipsin." dedikleri aşamalardan geçti. Ve yutkunmak ve düşünmek zorunda kaldım, "Haklısın, eşcinsel bir bağlantının nasıl bir his olduğunu bilmiyorum, bilmiyorum." dedim.

S. Peki, terapideki değişen duygulara tepkileri nelerdi? Bu gözlemleri size nasıl ifade ettiler?

A. İlk başta korkunç derecede endişeliydiler. Sonra depresyona girdiler ve üzüldüler.

S. Sizce neden üzüntü?

C. Üzüntü, uzun süredir başvurdukları bir şeyden vazgeçmeleri gerektiğindendir. Bilirsiniz, insanlar eşcinselliğe bunu bir gün istedikleri için yönelmezler; iç kuvvetler onları buna zorlar. Bu, erkekler ve kadınlar için geçerlidir.

Fakat bu tür bir savunma ve adaptasyon artık işe yaramadığında, elbette ki insan üzülecektir. Ve tam olarak mutluluk dolu bir yaşam ve bedenin rahatlaması ve neşesi çok daha sonra gelecektir.

S. Bu seviyeye ulaşanlar bu deneyimleri size nasıl ifade etti?

C. Bana dünyadaki en büyük analist olduğumu söylediler ve bana çok teşekkür ettiler. Gerçekten dokunaklıydı. Biliyor musun, bunu söylememeliyim - analistler tarafsız kalmalılar - fakat karşıaktarımsal olarak, hepsini gerçekten içten sevdim.

S. Kendilerine ne olduğu konusunda şaşkınlıklarını ifade ettiler mi?

A. Hayır, hayır. Şaşırmadılar çünkü bu aşamalı bir süreç. Bir gün uyanıp : "Yaşasın, artık bende şimdi heteroseksüelim !" demekle olmuyor bu. Üzüntülü aşamalardan geçtiler : beden imajlarından, üreme organlarına kadar, kendileriyle çok acımasızca davranarak inanılmaz bir boşluğu doldurmak için çaba sarf edildi...

S. Yani kendi kadınlıklarıyla özdeşleşemediler ...

A. Ancak kendilerini ve beden imajlarını yeniden inşa etme noktasına geldiklerinde, değişimin olduğunu zaten biliyorlardı, bu yüzden şaşırmadılar. Önce kızdılar, sonra minnettar oldular.

S. Size her iki hayat tarzının deneyimi ve her iki dünya arasındaki fark hakkında hiç yorum yaptılar mı?

A. Evet. Biliyormusunuz, bu çok ilginç. Çocuk sahibi olma isteğini ifade edenler, kendilerini analitik olarak diğerlerinden daha fazla incelediler. Başlangıçta, "Her zaman yapay olarak döllenebilirim" dediler. Ya da "Erkek kardeşi olan çok iyi bir kız arkadaşım var ve belki de spermini vermeye razı olur" ya da onun gibi bir şey. Ve ben sadece "Hımmmm" dedim ve bunu

tartışabileceğimiz daha az değişken bir yere gelinceye kadar bekleyecektim. Hazır olduklarında, babası olmayan bir çocuğu büyütmenin nasıl olacağını, ya da iki annesi olan bir çocuğu büyütmenin nasıl olacağı konusunu tartışacaktık. Kitaplarımda ve makalelerimde dediğim gibi, bu kadınlar zeki ve yaratıcıydılar. Bunların hepsini anladılar.

S. Son yıllarda Avrupa'da seminerler verdiniz. Bazı ilginç deneyimlerinizin olduğunu duydum.

C. İsveç'teki bir zihin sağlığı birliği toplantısında konuşurken, izleyicilerin yarısı eşcinsel kadındı. Şaşırtıcı bir şekilde diyalog kurmaya istekliydiler. Başka bir deyişle, "Dr. Siegel eşcinselleri öldürmek istiyor" demediler. "Bizi neden tedavi etmek istiyorsunuz? Neden eşcinselliğin bir hastalık olduğunu düşünüyorsunuz?" gibi sorular sordular. Ve her zaman onlara şöyle dedim: "Eşcinselliğin bir hastalık olduğunu düşünmüyorum. Bence bu bir gelişimsel gecikme. Bu oldukça farklı bir şey." Ve sizden tedaviye gelmenizi şart koşmuyorum. Kendi isteğinizle tedaviye gelebilirsiniz. Orada kimse sizi silah zoruyla tehdit edecek değil.

Ve "Neden eşcinselliği incelemek istiyorsunuz? Bunu heteroseksüel insanlarla yapıyor musunuz?" dediler. Ve dedim ki - elbette yaparım; Herhangi bir analizde esas mesele, bir kişinin cinselliği ile yaptıklarıdır.

S. O izleyicinin tepkisi ile Amerikan izleyicinin tepkisi arasındaki fark önemliydi.

A. İnsanlar kitabımı Almanya'da gördüklerinde benimle konuşmak istiyorlardı. İlginç bir şekilde, yayıncı kötü bir deneyime sahipti. Kitap için büyük bir sipariş verildi ancak iptal edildi çünkü kitapçı "Mağazamda bu kitabı bulduramam" şeklinde tepki verdi. Amerika Birleşik Devletleri'nde böyle bir durum duymadım.

Ancak, bildiğiniz gibi, ABD'deki politik durum eşcinselleri tedavi etmeyi neredeyse imkansız hale getiriyor. Amerikan Psikologlar Birliği'nin bile, durumun herhangi bir şekilde bir sorunu temsil ettiğini düşünüyorsanız, eşcinselleri tedaviye sokmamanız gerektiğini düşünen büyük bir şarta sahip.

Ama bildiğimiz gibi, değişmek isteyen, bilinçsiz bir değişme arzusu olan eşcinsel, bugün dünyadaki en yanlış anlaşılan insanlardan biridir.

Elaine Siegel'in ilgili dergi makaleleri arasında "Bazı eşcinsellerde ciddi beden imgesi bozulmaları" (Dinamik Psikoterapi, cilt 2, no. 1, İlkbahar / Yaz 1984) ve "Oyun ve yetişkin sevgisi

arasındaki bağlantı: Bazı analizlerin yeniden yapılanması eşcinsel kadınlar "(Dinamik Psikoterapi cilt 4, no. 1, İlkbahar / Yaz 1986).